

Arrest

nr. 289 753 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 september 2021 trekt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing in. Op 24 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 14 maart 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en u bent van Pashtunse origine. U bent geboren en getogen in het dorp Faiso Kala, dat deel uitmaakt van het grotere dorp Mamaki (district Jalrez, provincie Wardak). Gedurende uw hele leven hebt u alleen in dat dorp gewoond. U liep school tot en met de 9de graad. Uw ouders leven nog en u hebt twee zussen en één broer. Deze broer worstelt met mentale gezondheidsproblemen. Verder bent u sinds ongeveer 14 jaar religieus gehuwd met een dame genaamd N(...). Samen hebben jullie drie zonen en twee dochters. Qua werk was u steeds in de weer op uw landbouwveld en in uw tuinen, dewelke u samen met uw vader bewerkte. Daarop kweekten jullie onder andere tarwe, komkommers, appels en andere zaken. Verschillende keren per jaar, meer bepaald één jaarlijks bezoek per gewas, kwam de taliban bij jullie langs om ushr (heilige belasting) te innen, dit in de vorm van gewassen. Afgezien van deze activiteiten op het land stampte u sinds 7 à 8 jaar voor uw vertrek een eigen kruidenierszaakje uit de grond. Dit betrof een kleine metalen container waarin dorpelingen hun boodschappen kwamen doen. Uw werk bestond er ook uit om waren voor hen te gaan inkopen in het districts- of provinciecentrum, en ook om met uw auto boodschappen te gaan afleveren bij dorpelingen thuis. Daarenboven was uw winkel een toevluchtsoord voor mensen met gebroken ledematen, want u had van uw moeder geleerd hoe u botbreuken en –verdraaiingen moest verzorgen en genezen.

Uw problemen vonden hun aanvang in sawr 1398 (Gregoriaanse kalender: april-mei 2019) toen er op een avond twee talibs uw winkel bezochten om inkopen te doen en deze te laten leveren. Wanneer u aanstalten deed om hun boodschappen in uw auto te stoppen, werd u door een van hen, A(...) R(...) Z(...), aangesproken. Hij zei dat u de waren naar Qari S(...) H(...), het schaduwdistrictshoofd, moest brengen en dat u, terwijl u daar was, ook de hand of het been van Qari S(...)’ zoon moest gaan nazien omdat hij eerder van het dak gevallen was. U mocht tegen niemand iets zeggen hierover, anders zou het niet goed aflopen voor u en uw familie. U ging akkoord en reed vervolgens op eigen houtje naar het dorp Shara Budin waar Qari S(...) woonachtig was. Daar aangekomen, ging u naar de moskee, waar een talib u stond op te wachten en u naar de kelder stuurde. In deze kelder trof u drie talibs aan, onder wie twee gewonden en één ongedeerde persoon. U kende één van de twee gewonden; hij heette M(...) en was u nog geld verschuldigd, want hij had één jaar daarvoor uw auto opgekocht maar u daarvoor niet vergoed. De ongedeerde persoon vroeg u of u het medicijn had meegebracht zodoende de twee gewonde talibs te behandelen. U antwoordde dat u geen dokter bent en dat u enkel gekomen was om de boodschappen af te leveren en om de gebroken hand of been van Qari S(...)’ zoon na te kijken. Daarna werd u opgedragen om naar de apotheek van G(...) J(...) in het districtscentrum te gaan om daar medicijnen te gaan kopen en een dokter mee te brengen. Vooraleer men u opnieuw alleen op pad stuurde voor deze zaken, kreeg u nog een briefje mee, getekend door de taliban.

Aangekomen op uw bestemming, merkte u dat de apotheek gesloten was, want het was al avond. U klopte aan bij de woning van G(...) J(...). Zijn zoon, die nog kind was, deed de deur open en gaf te kennen dat G(...) J(...) niet thuis was. U overhandigde de jongen het briefje, waarop deze de apotheek opende en u de benodigde medicijnen en waren toebedeelde. Wanneer u vervolgens terugreed naar de talibankelder in Shara Budin, werd u onderweg daarnaartoe halt gehouden door een konvooi van het Afghaanse leger. Zij vroegen u waar u naartoe ging, waarop u antwoordde dat u een gewond kind ging verzorgen. Na uw auto doorzocht te hebben, vroegen zij waarom u zoveel medicijnen bij zich had voor een klein kind, waarop een discussie tussen jullie ontstond. Eén van de soldaten, die u kende en wist dat u winkelier was, kwam tussen. Hij zei tegen zijn medesoldaten dat u geen slechte persoon was en vroeg hen om het daarbij te laten. Vervolgens mocht u doorrijden, maar er werd u wel gevraagd om niet te snel te rijden. Aangekomen aan de moskee van Shara Budin kwam er een talib naar u toe, die de door u meegevoerde medicijnen en materialen in beslag nam en u uitnodigde om hem te volgen. U zette vervolgens uw auto af en stapte uit – de talib in kwestie was enkele stappen voorop in de richting van de moskee – toen plotseling het leger verscheen bij een naburig huis van de moskee en zij schoten begonnen te lossen. U rende hierop alleen naar een rivier, waar u zich een tijdje schuil hield, en begaf zich vervolgens naar Mahmad Iar, het dorp waar uw zus woont. U overnachtte er. Achteraf hoorde u dat de twee gewonde talibs van voorheen, waaronder M(...), omgekomen waren tijdens het gevecht in Shara Budin.

De volgende ochtend ging uw schoonbroer alleen naar uw huis om poolshoogte te nemen van de situatie. Toen hij terugkwam, wist hij u te vertellen dat de taliban eerder die ochtend naar uw huis was gekomen. Meer bepaald hadden zij toen naar u had gevraagd en hadden zij uw vader met hen meegenomen. Daarnaast was het Afghaanse leger later diezelfde dag naar uw winkel gekomen om naar u te vragen. Uw vader werd vastgehouden in het talibanhoofdkwartier in het district Narkh, waar aan hem meegedeeld werd dat hij binnen de week u naar de taliban moest brengen of hen laten weten waar u zich bevond. Zo niet, dan zou uw vader gestraft worden. Na één dag en één nacht gevangenschap werd uw vader vrijgelaten. Vervolgens lichtte uw vader u in van het bovenvermelde en pleegde u overleg samen met hem en uw schoonbroer. Jullie kwamen tot het besluit dat u moest vertrekken. U bleef nog vier nachten in het huis van uw zus, waarna u effectief vertrok.

Met behulp van een smokkelaar reisde u vervolgens via Kandahar en Nimroz naar de Iraanse grens. Daarna ging u via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk richting België. Op 11 oktober kwam u het Rijk binnen en op 21 oktober 2020 wendde u zich vervolgens tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Eén week na de vrijlating van uw vader werd hij tegengehouden door twee of drie talibs, die hem zeiden dat er al meer dan een week was voorbijgegaan en hij nog steeds geen informatie had gegeven over waar u zich bevindt. Uw vader antwoordde dat hij niet wist waar u bent. Twee à tweeëneenhalve maand na uw vertrek trok het Afghaanse leger volledig weg uit de omgeving rond uw dorp. Hierna kwam de taliban uw voormalige huis doorzoeken, waarbij zij alle vrouwen in één kamer zetten en ook uw vader schopten. Een aantal maanden daarna, toen u zich in Griekenland bevond, kwam uw vader in uw tuin naast de rivier een groep talibs tegen, waaronder de broer van M(...) en ook Qari R(...). Deze laatste gaf uw vader te kennen dat u zich nog steeds niet bij de taliban bevond, toonde vervolgens een wapen aan uw vader en zei daarbij dat ze u op een dag gingen vinden en dat ze u dan met dat wapen zouden vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u de volgende documenten in: een kopie van uw taskara, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw vaders taskara en een reeks foto's.

Op 3 mei 2021 en op 14 mei 2021 maakte uw advocaat opmerkingen over in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. De reden hiervoor is dat uw verklaringen gekenmerkt worden door talloze onwaarschijnlijkheden en inconsistenties, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde moeilijkheden met de taliban.

Om te beginnen komt het zeer twijfelachtig over dat de taliban uitgerekend u zou optrommelen om hun gewonden te behandelen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden geen enkele (para-)medische opleiding genoot en dat u evenmin ooit dergelijke ervaring hebt opgedaan. U ging slechts tot de 9de graad naar school en studeerde daarna nooit verder (CGVS p.6). U hebt steeds aan landbouw gedaan en was tevens werkzaam als winkelier en leverancier van boodschappen (CGVS p.6-7). Uw winkel beschrijft u voorts als een kleine metalen container louter bestemd voor mensen van uw eigen dorp (CGVS p.7), en uit de door u neergelegde foto's kan worden afgeleid dat deze constructie met moeite 10 m² groot was (zie documentenmap administratief dossier), waardoor kan worden betwijfeld dat u waardevolle medische materialen verkocht. In de mate dat u verklaart dat dorpelingen doorgaans bij u te rade gingen wanneer zij te kampen hadden met gebroken ledematen – u zou van uw moeder geleerd hebben hoe deze pathologie te behandelen (CGVS p.12) – moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet

kunnen overtuigen. Meer bepaald gaf u aanvankelijk tweemaal aan dat u wist hoe u een gebroken hand of been moest verzorgen en doen genezen (CGVS p.12), maar wanneer het CGVS u later vroeg hoe u dat dan precies deed, ontweek u enigszins de vraag door te stellen dat het gaat om verdraaide vingers en beschreef u een simpel huis-, tuin- en keukenmiddeltje om deze terug op hun plaats te duwen (CGVS p.14). Los van het feit dat u dus eigenlijk uw verklaringen bijstelt en geen duidelijkheid kunt scheppen over hoe u dan een gebroken hand of been zou behandelen, blijkt de methode die u beschrijft dermate algemeen en basaal, dat eender wie, en dus ook de taliban, dit vrij gemakkelijk zelf hadden kunnen uitvoeren.

Bovendien hadden zij duidelijk andere opties voorhanden. Enerzijds konden zij hiervoor terecht in Zawlat, een dorp dat dicht bij Faiso Kala ligt en volledig in handen is van de taliban (CGVS p.6, 18-19). U verklaarde zelf dat er zich in dat dorp een kliniek bevindt (CGVS p.6). Hoewel u daarover zegt dat men daar enkel terecht kan voor "gewone basisziekten", moet dit ziekenhuis toch een interessantere optie geweest zijn voor de taliban in plaats van een beroep te doen op een kruidenier die naar eigen zeggen verdraaide gewrichten op zijn plaats kon duwen met schapenvet, eierdooiers, zout en bloem (CGVS p.6, 14). Anderzijds was er ook nog de apotheek van G(...) J(...), waar medicijnen en medische materialen voorhanden waren, alsook G(...) J(...) zelf, een dokter werkzaam in het provinciaal ziekenhuis (CGVS p.12). Ook dit was een interessante optie geweest voor de taliban, die kampte met twee gewonde strijders. Het ligt dan ook in de lijn der verwachtingen dat de Taliban bovenstaande kliniek of G(...) J(...) en zijn apotheek onmiddellijk raadplegen in plaats van cruciale tijd te verliezen – de gewonden hadden immers al veel bloed verloren (CGVS p.15) – in plaats van met een smoesje een kruidenier te gaan halen die geen ernstige medische kennis bezat. Hierbij kan worden toegevoegd dat het weinig geloofwaardig overkomt dat de taliban u helemaal alleen op pad zou sturen naar hun schuilplaats en vervolgens naar G(...) J(...) in een ander dorp en nog eens terug, zoals u zelf aangaf (CGVS p.15, 16). Deze gang van zaken is uiterst omslachtig en risicovol. Dit klemmt des te meer daar het in wezen ging om de zoon van het schaduwdistrictshoofd van de taliban, aldus een belangrijke persoon in hun structuur, en zij geen enkele garantie hadden dat zij u konden vertrouwen voor zo'n belangrijke taak, temeer daar u een persoon was die regelmatig het districts- en provinciecentrum bezocht waar de overheid de plak zwaait (CGVS p.7, 9, 12).

Zonder afbreuk te doen aan bovenstaande stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over de gewonde talibs evenmin overtuigen. Gevraagd naar de verwondingen die zij hadden, verwees u naar "een wonde op de arm bij de ene persoon en een wonde op het been bij de andere" (CGVS p.15). Het konden nog meer verwondingen zijn, zo verklaarde u, maar die hebt u niet gezien want ze waren bedekt met sjaals, en op de vraag of de talibs in levensgevaar waren, antwoordde u met "misschien" (CGVS p.15). En hoe zij deze verwondingen opliepen, daar heeft u verder geen benul van (CGVS p.15). Het mag verbazen dat u zulke vage beschrijvingen geeft hieromtrent. Niet alleen komt dit weinig doorleefd over, ook kan worden verwacht dat u de precieze verwondingen van deze talibs in detail kunt omschrijven. Immers, zo de taliban effectief voor ogen had dat u hun strijders kon verzorgen en genezen, kan worden aangenomen dat u hun verwondingen uitvoerig bekeken heeft en dat u werd ingelicht over de oorzaak daarvan. Dat u hierover amper iets weet te vertellen, zet uw geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Ook over het vervolg dat u aan uw relaas breit, moeten enkele kanttekeningen gemaakt worden. Zo oogt het bedenkelijk dat de taliban u enerzijds opdraagt om medicijnen, medisch materiaal en een dokter te halen en u hierbij met de dood bedreigt mocht u tegen iemand iets zeggen (CGVS p.16), maar dat zij u wel een briefje meegeven met daarop alle benodigdheden in het formaat van een officiële talibanbrief (CGVS p.12, 16). Gelet op het feit dat er op de hoofdweg waar u moest passeren dikwijls een konvooi van het Afghaanse leger geparkeerd stond (CGVS p.16-17), verbaast het dat uw opdrachtgevers niet ietwat discreter te werk gingen. Door u dergelijk lijstje mee te geven op een weg waar hun vijanden zich bevonden, zou de taliban immers zichzelf bewust verraden. Daarenboven werd na het persoonlijk onderhoud vastgesteld dat uw verklaringen dienaangaande niet consistent zijn. In uw vrije relaas gaf u aan dat de taliban u een briefje gaf "met daarop welk medicijn de apotheek aan mij moest geven" (CGVS p.12), terwijl u later frappant genoeg beweerde dat op het briefje "de apotheek gevraagd werd om te doen wat ik van hem ging vragen, dat was alles wat daarop stond" (CGVS p.15).

U vervolgde uw relaas door te stellen dat u op uw terugweg naar Shara Budin tegengehouden werd door soldaten van het Afghaanse leger, die uw auto doorzochten, met u discussieerden en u vervolgens doorlieten, en dat er bij uw aankomst in het dorp plotseling een gevecht uitbrak omdat het leger u in het geheim gevolgd was (CGVS p.12-13). De taferelen die u afschildert ontberen echter de nodige plausibiliteit. Ten eerste oogt het zeer onwaarschijnlijk dat de militairen in kwestie zo snel ter plekke konden geraken in Shara Budin. Zoals u het beschreef, kwam u net aan in het dorp, gaf u de medicijnen

en materialen aan een talib die daar klaarstond, zette hij enkele stappen verder, verscheen toen plotseling het leger en begonnen zij te schieten (CGVS p.17-18). Deze laatsten zouden u gevolgd zijn van bij de hoofdweg (CGVS p.12). Er zat met andere woorden erg weinig tijd inbegrepen tussen het moment waarop u aankwam in Shara Budin en het moment waarop het leger begon te schieten. Gelet op het voorgaande mag het vreemd wezen dat u later verklaarde dat u helemaal niet doorhad dat u door hen achtervolgd werd (CGVS p.17). Dit impliceert dan weer dat het leger zich op een aanzienlijke afstand van u moeten hebben bevonden wanneer zij u achtervolgden. Bovendien reed u naar Shara Budin met de auto terwijl de soldaten te voet, in het donker, langs de tuinen daarnaartoe stapten (CGVS p.17) en moesten zij logischerwijze hun wapenarsenaal helemaal met zich meedragen. Derhalve kan maar moeilijk worden aangenomen dat het leger u zo snel zou zijn gevolgd en al in een mum van tijd zou kunnen beginnen schieten na uw aankomst aldaar.

Over de precieze weg die de militairen aflegden naar Shara Budin zijn uw verklaringen trouwens ook niet eensluidend. Gepeild of u doorhad of het leger u aan het volgen was, gaf u aldus aan dat de soldaten toen gebruik maakten van een binnenweg tussen de tuinen, aangezien zij te voet waren (CGVS p.17). Wanneer het CGVS u even later vroeg om welke reden u bij aanvang van het vermeende gevecht te voet wegrende en niet terug in uw auto stapte, antwoordde u dan weer dat dat geen optie was omdat u dan terug de weg moest nemen van waaruit het leger kwam (CGVS p.18). De ene keer zegt u dus dat de militairen een andere weg hadden genomen (binnenweg langs de tuinen), vervolgens meent u dat het dezelfde weg moet geweest zijn (weg waarlangs u met de auto gekomen was). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen ter plekke bijstelt, hetgeen uw geloofwaardigheid alleen maar verder in diskrediet brengt.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen, als zou u bij het aanbreken van dit gevecht erin geslaagd zijn om weg te lopen zonder geraakt te worden en zonder dat iemand u gevolgd is (CGVS p.12-13, 17-18), weinig bevattelijk overkomen. U beschreef immers een lelijk schouwspel waarbij overal kogels in het rond vlogen (CGVS p.18), waardoor het al moeilijk te vatten valt dat u hier vrijwel ongehavend uit kwam. Nog minder aannemelijk is dat u simpelweg kon wegrennen van een schietgevecht tussen de taliban en het Afghaanse leger en te voet een tocht van een uur kon ondernemen tot in een nabijgelegen dorp zonder dat iemand u achtervolgde of vatte, temeer daar u tijdens dit rennen een poos op de grond neerviel (CGVS p.12-13, 18). Nochtans zou de taliban wrok tegenover u koesteren omdat zij u ervan beschuldigden het leger geïnformeerd te hebben (CGVS p.13). Dat zij dan omwille van die reden wel zouden overgaan tot het ontvoeren van uw vader, en ook het doorzoeken van uw huis maanden na dat incident, maar u anderzijds wel ongemoeid lieten ontsnappen en niet achtervolgden op het moment dat u het leger tot daar zou hebben gebracht (CGVS p.13, 20), is niet geloofwaardig en past niet in het niets ontziende karakter dat u de taliban toeschrijft. Hetzelfde kan gezegd worden van het leger zelf, waarover u eveneens verklaarde dat zij 's anderendaags naar u op zoek waren in het dorp en in uw winkel (CGVS p.13). Dat ook zij u desondanks toch door de mazen van het net lieten glijpen op het moment van het gevecht zelf, is eigenaardig.

U vervolgt uw relaas door te stellen dat de taliban één dag na voorgaande gebeurtenis uw vader meenam, vasthield op hun hoofdkwartier en hem 's anderendaags vrijliet, dit alles terwijl u zich schuilhield in het huis van uw zus (CGVS p.13). Uw vader kreeg vervolgens één week tijd om u uit te leveren aan hen (CGVS p.13). Deze manier van handelen doet echter bijzonder vreemd aan. Indien de taliban u werkelijk koste wat kost wilde vinden en daarvoor zelfs energie stopte in het ontvoeren van uw naasten, dan moge verwacht worden dat zij uw vader toch op zijn minst enkele dagen vasthouden zodoende u onder druk te zetten via uw familieleden. Dat dit niet gebeurde, maar zij hem wel vrijlieten na slechts één nacht en hierbij als volgt redeneerden "je bent een oude man en je bent niet betrokken bij dit probleem" (CGVS p.19), houdt werkelijk geen steek. Door uw vader op vrije voeten te laten en hem de expliciete boodschap mee te geven dat u één week de tijd had om te verschijnen, liep de taliban bovendien het risico dat u binnen die periode de benen zou nemen en aldus nooit meer zou komen opdagen. Dat een doorwinterde, gestructureerde organisatie als de taliban zo gebrekkig te werk zou gaan, overtuigt niet, dat zij werkelijk dachten dat u braafjes bij hen zou verschijnen, al evenmin. Merkwaardig in dit verband is ook dat, wanneer het CGVS u vroeg waar uw vader vrijgelaten werd, u eerst het volgende beweerde: "op de plaats waar hij vastgehouden werd, en dan kwam hij op zichzelf terug" (CGVS p.19). Verder de vraag gesteld hoe uw vader dan de weg naar huis terugvond, gooide u het ineens op een andere boeg en vertelde u dat de taliban uw vader geblinddoekt had van aan de plaats in kwestie tot aan de hoofdweg en zij dan zeiden "open nu uw ogen maar" (CGVS p.19-20). U past dus ter plekke uw verklaringen aan naargelang de vraag die u gesteld wordt. Het hoeft geen betoog dat dergelijke vaststellingen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven.

Tevens noemenswaardig is dat u nog vijf nachten in het huis van uw zus in Mahmad Iar gebleven bent alvorens te vertrekken (CGVS p.13). Dat u er bewust voor koos om daar te verblijven is opmerkelijk, niet alleen omdat de woonst van uw zus danig dicht bij uw eigen woonplaats gelegen was (zie beschrijving dorpen, CGVS p.14 en bijhorende tekening verzoeker in administratief dossier), maar ook omdat het huis van uw zus een zeer voor de hand liggende verstopplaats is die de taliban zou overwegen in het geval zij naar u op zoek waren, zeker gezien het dorp van uw zus ook in Mamaki ligt (Verklaring DVZ, vraag 17, p.9). Per slot van rekening beschikte u op dat moment over een spaarpot van 5000 à 6000 dollar en was het schijnbaar geen probleem voor uw vader om in één keer 15.000 dollar op te hoesten voor uw uiteindelijke reis uit Afghanistan (CGVS p.11). Dat u ondanks de beschikbaarheid aan financiële middelen ervoor koos om nog ettelijke dagen bij uw zus te verblijven en zichzelf niet onmiddellijk in veiligheid stelde door bijvoorbeeld een tijdelijk onderkomen te zoeken in het districts- of provinciecentrum (waar u dikwijls naartoe reisde) of in Kabul (dat niet danig ver gelegen is van Jalrez) komt roekeloos over en relateert de vrees die u oproept. Hierbij aansluitend is het eigenaardig dat uw schoonbroer, bij wie u vijf nachten verbleef de dag na het vermeende gevecht, naar uw huis in Faiso Kala zou zijn gegaan de dag na het gevecht en vervolgens terugkeerde naar Mahmad Iar waar u zich schuilhield (CGVS p.13). Door dit te doen zou hij de taliban – bij wie u op dat moment geseind moet hebben gestaan in de draad van uw relaas meegaand – als het ware naar uw verstopplaats leiden, hetgeen in het geval van een werkelijke vrees bijzonder weinig doordacht zou zijn. Hetzelfde geldt voor uw vader, die zich na zijn beweerdelijke ontvoering naar het huis van uw zus begaf om te overleggen, cf. uw asielaanvraag (CGVS p.13).

Dat er voorts in deze tijdspanne van vijf nachten niemand van de taliban is komen aankloppen aan de deur van uw zus, zoals u bevestigde (CGVS p.19), maakt de door u geschilderde gang van zaken niet aannemelijker, integendeel. Het kan namelijk geenszins overtuigen dat een niets ontziende groepering als de taliban al 's anderendaags na het schietgevecht uw vader zou ontvoeren, ondervragen en bedreigen om u naar hen te wenken (zie supra), maar niet eens de moeite ondernam om de woning van uw zus te komen doorzoeken. Zij hadden u immers eerder te kennen gegeven dat, mocht u anderen inlichten over de verwonde talibs, het niet goed zou aflopen voor u en uw familie (CGVS p.16) en bovendien hadden ze ook uw vader kenbaar gemaakt dat ze van plan waren om u te vermoorden (CGVS p.13). Indien de taliban hier effectief op uit was, kan dan ook worden verwacht dat zij de daad bij het woord voegen en geen twee à tweeëneenhalve maand wachten alvorens een eerste keer uw huis binnen te vallen (CGVS p.20). Deze gang van zaken kan niet overtuigen.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog te wijzen op het volgende. Voor wat betreft uw reisweg verklaarde u via Italië en Frankrijk naar België gereisd te zijn (CGVS p.10-11). In Italië verbleef u twee weken en in Frankrijk was dat één week (Verklaring DVZ, vraag 32). Gevraagd waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van deze twee landen, gaf u aan dat men op uw reisweg vertelde dat België een goede plaats is om naartoe te migreren en dat de Belgische overheid diegenen helpt die hulp nodig hebben (CGVS p.11). Nochtans beschikken Italië en Frankrijk over een gelijkaardige asielpprocedure als België, waardoor niet kan worden ingezien waarom u er ginds geen beroep op deed in de drie weken waarin u zich aldaar bevond. Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan immers worden verwacht dat hij een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij daartoe de mogelijkheid krijgt. Dat u dit niet deed zonder hiervoor een afdoende reden te hebben, ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vervolgingsfeiten.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vermogen louter uw verklaringen over uw identiteit, afkomst en woonplaats in Afghanistan te ondersteunen. Dit zijn elementen die niet in twijfel worden getrokken in onderhavige beslissing. Ook het gegeven dat u in Afghanistan gerechtigd was een auto te besturen, hetgeen kan worden afgeleid uit het rijbewijs dat u neerlegt, wordt niet betwijfeld. Op de foto's die u indiende bent u zelf te zien, volgens uw verklaringen zijn deze genomen in uw woonplaats in Afghanistan (CGVS p.3). Echter, nergens uit uw verklaringen, noch uit deze foto's zelf, kan worden afgeleid dat deze enigszins verband houden met de door u beweerde, concrete problemen met de taliban.

Ook de opmerkingen van uw advocaat over de notities van uw persoonlijk onderhoud kunnen geen ander licht werpen op de argumentatie gevelde in onderhavige beslissing. Aangaande de opmerkingen die hij op 14 mei 2021 ter kennis bracht, stelt het CGVS vast dat dit geen inhoudelijke zaken betreffen maar louter verduidelijkingen over de spelling van een aantal plaatsnamen. Een van de opmerkingen van uw advocaat

d.d. 3 mei 2021, namelijk als zou de protection officer in het kader van de tussenkomst van uw advocaat (CGVS p.19-21) sommige zaken die hij zou hebben gezegd niet genoteerd hebben en dan weer andere zaken die hij niet zou hebben gezegd wel genoteerd hebben, kan de gevelde argumentatie in deze beslissing niet wijzigen. Het loutere gegeven dat uw advocaat stelt of ontkent dat hij zelf al dan niet zaken op een bepaalde manier zou gezegd hebben, toont nog niet aan dat dit effectief zo gebeurd is. Hierbij moet worden onderlijnd dat een protection officer van het CGVS een onpartijdige ambtenaar is die in zijn notities een zo waarheidsgetrouw mogelijke weerslag van het persoonlijk onderhoud maakt en dat deze er bovendien geen enkele baat bij heeft bewust zaken foutief neer te schrijven. Bovendien kreeg uw advocaat de kans om de door hem aangebrachte opmerkingen te verduidelijken in het kader van deze opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, waarvan hij ook gebruik gemaakt heeft.

Voor wat betreft de overige opmerkingen die uw advocaat op 3 mei 2021 aanbracht, dient vooreerst te worden benadrukt dat het loutere feit dat een protection officer de aanwezige tolk vraagt een bepaalde zinsnede eens te herhalen en/of verduidelijken, niet betekent dat die herhaling en/of verduidelijking in kwestie automatisch moet worden afgeschreven als een foutieve "parafrase" vanuit de hoek van de tolk maar, integendeel, net aantoont dat het relaas en de antwoorden van de verzoeker zo correct mogelijk genoteerd worden. Bovendien blijkt nergens uit zijn verscheidene opmerkingen dat uw advocaat zelf het Pashtu machtig is – waardoor hij derhalve niet bij machte is een vertaling vanuit het Pashtu en bijhorende nuances te evalueren – én blijkt uit het volgende dat de door uw advocaat geciteerde voorbeelden waar dergelijke foutieve "parafrase" zou zijn opgetreden feitelijke grondslag missen. In de mate dat uw advocaat aanvoert dat de protection officer de persoon Qari S(...) vermeldde in een vraag over een situatie waarbij deze Qari S(...) eigenlijk niet betrokken was, moet worden onderlijnd dat u dit zelf rechtgezet hebt in uw bijhorende antwoord "Qari S(...) was niet bij A(...) R(...)" (CGVS p.14-15), en ook dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud geschreven staat dat u zou verklaard hebben dat Qari S(...) bij dat vermeende moment (de vraag vanwege A(...) R(...) en een andere talib om boodschappen te leveren) aanwezig was. Het gegeven of Qari S(...) al dan niet betrokken was bij deze beweerde aanspreking maakt overigens geen deel uit van de argumentatie in onderhavige beslissing. Evenmin een argument in bovenstaande paragrafen is de kwestie of er al dan niet één of meerdere talibanleden konden ontsnappen wanneer het door u verklaarde schietincident aanbrak (CGVS p.18). En betreffende de opmerking van uw advocaat, als zou u zeker verklaard hebben dat de ogen van uw vader bedekt werden van aan de hoofdweg tot aan "de plaats" en van aan "de plaats van vrijlating" tot aan de hoofdweg, moet worden aangestipt dat dit wederom effectief zo genoteerd werd in de notities van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.19-20). Het feit dat uw advocaat dit gewoon aanhaalt doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u met deze verklaring uw eerdere bewering manifest tegenspreekt (zie ook supra). U verklaarde immers eerst dat uw vader reeds van aan de plaats waar hij vastgehouden werd op zichzelf terugging naar huis, zonder daarbij ook maar iets te vermelden over een blinddoek of het bedekken van zijn ogen (CGVS p.19). Pas wanneer het CGVS u vroeg hoe uw vader de weg terug naar huis kon vinden haalde u dit laatste voor het eerst aan, waarmee u duidelijk uw eerdere bewering bijstelde, nu u opeens liet uitschijnen dat uw vader pas van aan de hoofdweg op zichzelf naar huis ging en niet reeds van aan de plaats van vasthouding. Als laatste dient te worden beklemtoond dat u, noch uw advocaat afgezien van deze drie elementen enige andere inhoudelijke opmerkingen overmaakten aan het CGVS, waaruit genoegzaam kan worden besloten dat zowel u als uw advocaat akkoord gaan met de rest van uw verklaringen zoals die genoteerd staan in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat

in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 304-315, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten. Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd.

Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* heeft de verzoekende partij per "nota" neergelegd op 22 april 2022 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden

"1. Betreffende de verklaringen met betrekking tot de redenen dat verzoekende partij werd opgetrommeld door de Taliban

Overwegende dat verwerende partij stelt het zeer twijfelachtig is dat de taliban verzoekende partij zou optrommelen om hun gewonden te behandelen, aangezien verzoekende partij geen enkele (para-)medische opleiding gevolgd heeft noch ervaring heeft opgedaan;

Dat verzoekende partij in eerste instantie wenst te verklaren dat de hoofdreden waarom zij werd aangesproken was omdat zij beschikte over een wagen en wel vaker rondreed met boodschappen voor personen uit de omgeving;

Dat de Taliban zich op dat moment niet vrij kon bewegen door middel van voertuigen, aangezien er in die periode sprake was van een verhoogde aanwezigheid van de Afghaanse veiligheidsdiensten (wat tevens blijkt uit het feit dat verzoekende partij op een controle gebotst is);

Dat verzoekende partij bovendien verklaard heeft dat zij in de omgeving gekend stond als een persoon die op traditionele wijze mensen kon helpen:

"(...)"

(gehoorverslag CGVS, p. 12) ;

Dat verzoekende partij heeft uitgelegd hoe zij op traditionele wijze mensen te hulp stond:

"(...)" (gehoorverslag CGVS, p. 14) ;

Dat verwerende partij van mening is dat de door verzoekende partij beschreven methode dermate algemeen en basaal is, dat eender wie, en dus ook de Taliban, dit vrij gemakkelijk zelf hadden kunnen uitvoeren;

Dat verzoekende partij erop wenst te wijzen dat deze traditionele methode echter enige ervaring en de juiste kennis vereist om het probleem te kunnen vaststellen en te verhelpen, en dus niet door eender wie kan gehanteerd worden;

Dat verwerende partij geen informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de methode algemeen en basaal is, waardoor eender wie het zou kunnen uitvoeren;

Dat deze bedenking van verwerende partij bijgevolg enkel en alleen rust op haar eigen interpretatie van de methode, wat niet afdoende kan zijn als motivering;

Dat verzoekende partij aan de Taliban zelf verklaarde dat zij geen dokter was en bijgevolg hen niet kon helpen met hun probleem, doch opgedragen werd door de Taliban om naar de apotheek te gaan om de nodige spullen op te halen en de persoon van de apotheek terug mee te nemen:

"(...)" (gehoorverslag CGVS, p. 12) ;

Dat men aan verzoekende partij de gedragingen van de Taliban niet kan verwijten.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de Taliban duidelijk andere opties voorhanden had, met name een kliniek in een ander dorp, of de apotheek waarnaar verzoekende partij uiteindelijk gestuurd werd;

Dat verzoekende partij erop wenst te wijzen dat de Taliban op dat moment weinig mobiel was, aangezien zij twee gewonde personen hadden en een andere Talib die de wacht hield;

Dat het eveneens gevaarlijk was in die periode voor de Taliban om zich per voertuig te verplaatsen, omwille van de verhoogde aanwezigheid van de Afghaanse veiligheidsdiensten (zie supra)]

Dat het in die omstandigheden niet mogelijk was voor de Taliban om zich te verplaatsen en bijgevolg genoodzaakt waren om de hulp van verzoekende partij in te roepen (zie in deze zin eveneens gehoorverslag CGVS, p. 15);

Dat verwerende partij bijgevolg niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat de Taliban andere opties voorhanden had.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat de Taliban verzoekende partij alleen op pad zou sturen naar hun schuilplaats en vervolgens naar G(...) J(...) in een ander dorp en nog eens terug, aangezien dit omslachtig en risicovol zou zijn;

Dat verzoekende partij er echter op wenst te wijzen dat zij uit een regio komt alwaar de Taliban, voor de machtsovername, zeer actief was;

Dat de Taliban verzoekende partij kenden, aangezien verzoekende partij ushr betaalde aan hen en zij geregeld kwamen winkelen in de kruidenierszaak van verzoekende partij (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8 en 14);

Dat het, gezien de omstandigheden waarbij twee Talibs gewond waren en niet alleen achtergelaten konden worden, het niet onwaarschijnlijk is dat de Taliban beroep deed op verzoekende partij om voor hen rond te rijden en hen de noodzakelijke spullen aan te brengen;

Dat het bovendien meer risicovol zou zijn indien de Taliban verzoekende partij zouden vergezellen, aangezien de kans bestond dat zij een controle zouden passeren, wat bovendien ook gebeurde (zie supra).

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de door verzoekende partij beschreven gang van zaken uiterst omslachtig en risicovol was, te meer daar het in wezen ging om de zoon van het schaduwdistrictshoofd van de Taliban;

Dat dit echter niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekende partij;

Dat verzoekende partij immers duidelijk verklaard heeft dat haar in eerste instantie werd opgedragen om de boodschappen naar het schaduwdistrictshoofd te brengen en dat de zoon van het schaduwdistrictshoofd van een dak was gevallen en dat verzoekende partij dit moest gaan nazien, doch wanneer verzoekende partij op de aangeduide plaats aankwam geconfronteerd werd met een geheel andere situatie, namelijk dat zij twee gewonde leden van de Taliban moest verzorgen (gehoorverslag CGVS, p. 12);

Dat er bijgevolg geen sprake meer was van de zoon van het schaduwdistrictshoofd van de Taliban;

Dat dit duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij.

2. Betreffende de verklaringen omtrent de gewonde Taliban leden

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent de gewonde talibs niet kunnen overtuigen;

Dat verwerende partij stelt dat:

“(…) (stuk 1, p. 3);

Dat verwerende partij op geen enkele wijze motiveert of aantoonst waarom men zou kunnen aannemen dat verzoekende partij de verwondingen uitvoerig bekeken heeft en over de oorzaak werd ingelicht;

Dat dit bijgevolg een blote bewering is van verwerende partij,

Dat verwerende partij er bovendien aan voorbij gaat dat verzoekende partij slechts korte tijd op de locatie aanwezig was bij aankomst, aangezien zij meteen op weg werd gestuurd naar de apotheek om de nodige materialen te gaan halen;

Dat verzoekende partij bij terugkomst op de locatie eveneens geen tijd heeft gehad om de verwondingen van de gewonde leden van de Taliban beter te bekijken, aangezien er vrijwel meteen een vuurgevecht ontstond tussen het Afghaanse leger en de Taliban.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat het bedenkelijk is dat de Taliban verzoekende partij opdraagt om medicijnen, medisch materiaal en een dokter te gaan halen, daarbij verzoekende partij met de dood bedreigend mocht hij iets zeggen tegen iemand, doch wel een officiële talibanbrief meegaven aan verzoekende partij;

Dat verzoekende partij ter zake naar haar verklaringen verwijst en van mening is dat deze duidelijk genoeg zijn;

Dat verzoekende partij er voorts op wenst te wijzen dat de Taliban dit wel moesten doen, aangezien zij duidelijk moesten maken aan de apotheek dat verzoekende partij in hun opdracht handelde;

Dat verzoekende partij het gevaar van het op zak hebben van dergelijke brief kende en deze bijgevolg tijdens de reis goed verstopst had onder in de wagen.

3. Betreffende de verklaringen omtrent het incident tussen de Taliban en het Afghaanse leger

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de taferelen die verzoekende partij afschilderde de nodige plausibiliteit ontberen;

Dat verwerende partij van mening is dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de militairen in kwestie zo snel ter plekke konden geraken;

Dat verwerende partij stelt dat:

“(…)” (stuk 1, pp. 3-4);

Dat verzoekende partij aan het leger verklaard had naar welk dorp zij onderweg was (gehoorverslag CGVS, p. 17) en het leger bijgevolg de eindlocatie kende;

Dat verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk verklaarde dat het leger een binnenweg nam (gehoorverslag CGVS, p. 17);

Dat het bijgevolg niet hoeft te verwonderen dat het leger daar zo snel aankwam, aangezien dat nu juist de definitie van een binnenweg uitmaakt met name een kortere weg om op dezelfde locatie te komen;

Dat verzoekende partij bovendien verklaarde dat vanaf de plaats waar verzoekende partij gecontroleerd werd tot aan Shara Budin slechts vijf minuten met de auto was, doch dat je traag moest rijden om in het dorp te geraken gezien de slechte staat van de weg. Hieruit kan men begrijpen dat de afstand tussen de plaats waar verzoekende partij gecontroleerd werd en Shara Budin in feite niet zo groot was, aangezien het slechts vijf minuten aan fel verminderde snelheid, gezien de staat van de weg, per auto was (gehoorverslag CGVS, p. 17);

Dat het dan ook volkomen aannemelijk is dat de soldaten, door middel van een binnenweg te nemen, zeer snel op de locatie konden zijn en meteen konden beginnen schieten.

Overwegende dat verwerende partij van mening is dat verzoekende partij zich tegenspreekt door te stellen dat de soldaten gebruik maakten van een binnenweg tussen de tuinen, maar eveneens stelde dat zij niet terug in de auto kon stappen omdat zij dan terug de weg moest nemen van waaruit het leger kwam;

Dat verzoekende partij zich hier helemaal niet tegenspreekt;

Dat verzoekende partij verklaard heeft dat zij een bocht naar links moest nemen om op de locatie te komen (gehoorverslag CGVS, p. 17);

Dat de soldaten inderdaad een binnenweg namen, door diagonaal door te steken via de tuinen;

Dat de soldaten, toen zij het vuur openden, zich echter wel bevonden in de richting waarnaar verzoekende partij zou moeten terugrijden indien zij met de auto zou vluchten;

Dat verzoekende partij bovendien een controle op de weg was tegengekomen en niet met zekerheid kon weten of er zich al dan niet nog soldaten bevonden op de weg;

Dat verzoekende partij bovendien maar weinig tijd had om na te denken, aangezien de kogels in het rond vlogen, en vrijwel instinctief wegvluchtte in de tegenovergestelde richting dan van waar de kogels kwamen;

Dat verzoekende partij eveneens verklaarde dat de richting waarnaar zij vluchtte geen weg had, waardoor zij zich veiliger achtte aangezien men de achtervolging niet kon inzetten met wagens (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Overwegende dat verwerende partij stelt dat:

“(…)” (stuk 1, p. 4);

Dat deze motivatie werkelijk alle verbeelding tart, aangezien verzoekende partij steeds verklaard heeft dat er slechts drie Talibanleden aanwezig waren, waarvan twee gewonden die uiteindelijk gedood werden (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15);

Dat reeds tijdens het persoonlijk onderhoud een opmerking werd gemaakt door de raadsheer van verzoekende partij, aangezien het duidelijk was dat zowel de Protection Officer als de tolk de taal Engels onvoldoende machtig waren om elkaar op duidelijke wijze te kunnen verstaan (gehoorverslag CGVS, p. 21);

Dat de tolk immers vertaalde wat verzoekende partij verklaarde, namelijk dat de andere (the other) kon ontsnappen, hetgeen door de PO werd neergeschreven als de anderen (the others);

Dat de raadsheer van verzoekende partij op 03.05.2021 per mail opmerkingen heeft overgemaakt aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud, waarin, onder andere, nogmaals werd teruggekomen op deze fout (zie infra)]

Dat het bijgevolg absoluut niet hoeft te verwonderen dat verzoekende partij op het moment van het incident niet achtervolgd werd door de Taliban, aangezien er nog maar een lid van de Taliban overbleef en die persoon zijn handen vol had aan het zichzelf in veiligheid brengen;

Dat verwerende partij bovendien niet gevolgd kan worden waar zij even verder in de bestreden beslissing stelt dat de kwestie of er al dan niet een of meerdere talibanleden konden ontsnappen tijdens het schietincident geen argument in de bovenstaande paragrafen is (stuk 1, p. 5);

Dat uit de hierboven aangehaalde passage van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de kwestie of er al dan niet een of meerdere talibanleden konden ontsnappen van belang was, aangezien men het niet geloofwaardig acht dat verzoekende partij niet meteen achtervolgt werd door de Taliban;

Dat men van verwerende partij meer nauwkeurigheid mag verwachten en dat men de opmerkingen die door de raadsheer van verzoekende partij bij de notities van het persoonlijk onderhoud gemaakt worden op degelijke wijze in beschouwing dient te nemen;

Dat wat betreft het leger, verzoekende partij eveneens wenst te verwijzen naar haar verklaringen waarbij zij stelde dat zij slechts drie soldaten gezien had (gehoorverslag CGVS, p. 17) en het bijgevolg mogelijk is dat er niet meer soldaten aanwezig waren;

Dat verzoekende partij verklaarde dat zij in tegenovergestelde richting wegliep als vanwaar de schoten kwamen;

Dat het leger op dat moment hun handen vol hadden met de Talibanleden die terugschoten;

Dat het dan ook niet hoeft te verwonderen dat het leger niet meteen de achtervolging op verzoekende partij inzette, aangezien de soldaten niet met zekerheid konden weten hoeveel Talibanleden er aanwezig waren op de plaats en zich bijgevolg niet onnodig in gevaar zouden brengen door verzoekende partij meteen te achtervolgen;

Dat verzoekende partij voor het overige volhardt in haar verklaringen.

4. Betreffende de gebrekkige kennis van het Engels van de dossierbehandelaar

Overwegende dat de argumentatie in de bestreden beslissing, waar gesteld wordt dat uit de verscheidene opmerkingen van de raadsheer van verzoekende partij niet blijkt dat de raadsheer de taal Pashtou machtig is (stuk 1, p. 5), niet dienstig is, aangezien de opmerkingen betrekking hadden op het bedenkelijk niveau van de Engelse taal van zowel de Protection Officer als de tolk;

Dat het aan verwerende partij toekomt om ervoor te zorgen dat het gehoor op een zo correct mogelijke wijze kan verlopen, bij voorkeur door middel van een vertolking van de moedertaal van verzoekende partij naar de taal van de procedure;

Dat er in casu vertaald werd van het Pashtou naar het Engels, wat niet de moedertaal van de Protection Officer is, waardoor het perfect mogelijk is dat er een heel deel van de informatie verloren gaat of verkeerd begrepen wordt;

Dat de opmerkingen die door de raadsheer aan verwerende partij werden overgemaakt, onder andere, tot doel hadden om deze problemen aan te kaarten;

Dat deze problemen wel degelijk een invloed hebben gehad op de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds werd uiteengezet (zie supra)."

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn vermeende verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet en in België aankwam op 11 oktober 2020 en hier een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 oktober 2020 (*sic*). Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker. Aldus meent hij dat zijn vrees binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker "algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden". Verzoeker wijst erop dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

"Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen."

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting en besluit:

"Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³⁴

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban “vanwege het feit dat (zijn) broer een talibanstrijder was die om het leven kwam bij gevechten en (hij) diens plaats moest innemen” geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, “met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon”, en verwijst ter zake naar en citeert uit wat hierover gesteld wordt in het rapport “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek” van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, wenst verzoeker op te merken dat hij ervan uitging dat de commissaris-generaal de berichtgeving in de media nauwgezet volgde en dus op de hoogte was van de situatie. Verzoeker stelt dat hij bovendien op de hoogte was van het feit dat de commissaris-generaal de Afghaanse dossiers bevroren had ter analyse van de situatie en er bijgevolg van uitging dat de commissaris-generaal kennis had van alle bronnen die in het huidige verzoekschrift worden aangehaald.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aan te halen die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.³⁷

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover eveneens een uitgebreide theoretische uiteenzetting.

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”*, en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden, en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED's en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response*

Afghanistan" van EASO van 2 september 2020, waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 januari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2017, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 en de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn verklaringen gekenmerkt worden door talloze onwaarschijnlijkheden en inconsistenties, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde moeilijkheden met de taliban, waarbij wordt toegelicht dat (i) het zeer twijfelachtig overkomt dat de taliban uitgerekend verzoeker zouden optommen om hun gewonden te behandelen, (ii) zijn verklaringen over de gewonde talibs evenmin overtuigen, (iii) ook bij het vervolg dat hij aan zijn relaas breidt enkele kanttekeningen moeten worden gemaakt, (iv) het zeer onwaarschijnlijk oogt dat de militairen die hem zouden hebben tegengehouden op zijn terugweg naar Shara Budin zo snel ter plekke konden geraken in Shara Budin, (v) over de precieze weg die de militairen aflegden naar Shara Budin zijn verklaringen ook niet eensluidend zijn, (vi) zijn verklaringen als zou hij bij het aanbreken van het gevecht erin geslaagd zijn om weg te lopen zonder geraakt te worden en zonder dat iemand hem gevolgd is weinig bevattelijk overkomen, (vii) het geen steek houdt dat de taliban verzoekers vader één dag na voormeld gevecht meenamen, vasthielden op hun hoofdkwartier en hem 's anderendaags vrijlieten en één week de tijd gaven om verzoeker uit te leveren aan hen, (viii) hij zijn verklaringen over de plaats waar zijn vader vrijgelaten werd aanpast naargelang de vraag die hem gesteld wordt, (ix) het feit dat verzoeker er ondanks de beschikbaarheid van financiële middelen voor koos om nog ettelijke dagen bij zijn zus te verblijven en zichzelf niet onmiddellijk in veiligheid stelde door bijvoorbeeld een tijdelijk onderkomen te zoeken in het districts- of provinciecentrum of in Kaboel roekeloos overkomt en de vrees die hij oproept relativeert, (x) het in het geval van een werkelijke vrees bijzonder weinig doordacht zou zijn van verzoekers schoonbroer, bij wie hij vijf nachten verbleef de dag na het vermeende gevecht, om naar verzoekers huis in Faiso Kala te gaan de dag na het gevecht en vervolgens terug te keren naar Mahmud Iar, waar verzoeker zich schuilhoudt, en hetzelfde geldt voor verzoekers vader, die zich na zijn beweerdelijke ontvoering naar het huis van verzoekers zus begaf om te overleggen, (xi) het niet kan overtuigen dat in deze tijdspanne van vijf nachten niemand van de taliban is komen aankloppen bij verzoekers zus, en (xii) niet kan worden ingezien waarom verzoeker in Italië of Frankrijk geen beroep deed op de asielprocedure in de drie weken dat hij zich aldaar bevond, omdat (B) de door hem neergelegde documenten niet bij machte zijn om bovenstaande appreciatie om te buigen, omdat (C) ook de opmerkingen van zijn advocaat over de notities van zijn persoonlijk onderhoud geen ander licht kunnen werpen op de argumentatie in de bestreden beslissing, omdat (D) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (E) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (F) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de voormalige overheid na een incident waarbij talibanleden werden aangevallen en gedood door militairen van het Afghaanse leger.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht gelet op meerdere onwaarschijnlijkheden en inconsistenties in zijn verklaringen hierover.

Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker het leger ongewild en onbewust hebben geleid naar de plek waar de taliban vervolgens werden aangevallen nadat hij met zijn wagen aan een controlepost van het leger was tegengehouden terwijl hij op weg was naar twee gewonde talibanleden die hij op bevel van de taliban diende te verzorgen.

Vooreerst maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de taliban uiterekend hem zouden optrommelen om hun gewonden te behandelen. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden geen enkele (para-)medische opleiding genoot en dat u evenmin ooit dergelijke ervaring hebt opgedaan. U ging slechts tot de 9de graad naar school en studeerde daarna nooit verder (CGVS p.6). U hebt steeds aan landbouw gedaan en was tevens werkzaam als winkelier en leverancier van boodschappen (CGVS p.6-7). Uw winkel beschrijft u voorts als een kleine metalen container louter bestemd voor mensen van uw eigen dorp (CGVS p.7), en uit de door u neergelegde foto's kan worden afgeleid dat deze constructie met moeite 10 m² groot was (zie documentenmap administratief dossier), waardoor kan worden betwijfeld dat u waardevolle medische materialen verkocht. In de mate dat u verklaart dat dorpelingen doorgaans bij u te rade gingen wanneer zij te kampen hadden met gebroken ledematen – u zou van uw moeder geleerd hebben hoe deze pathologie te behandelen (CGVS p.12) – moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. Meer bepaald gaf u aanvankelijk tweemaal aan dat u wist hoe u een gebroken hand of been moest verzorgen en doen genezen (CGVS p.12), maar wanneer het CGVS u later vroeg hoe u dat dan precies deed, ontweek u enigszins de vraag door te stellen dat het gaat om verdraaide vingers en beschreef u een simpel huis-, tuin- en keukenmiddeltje om deze terug op hun plaats te duwen (CGVS p.14). Los van het feit dat u dus eigenlijk uw verklaringen bijstelt en geen duidelijkheid kunt scheppen over hoe u dan een gebroken hand of been zou behandelen, blijkt de methode die u beschrijft dermate algemeen en basaal, dat eender wie, en dus ook de taliban, dit vrij gemakkelijk zelf hadden kunnen uitvoeren.

Bovendien hadden zij duidelijk andere opties voorhanden. Enerzijds konden zij hiervoor terecht in Zawlat, een dorp dat dicht bij Faiso Kala ligt en volledig in handen is van de taliban (CGVS p.6, 18-19). U verklaarde zelf dat er zich in dat dorp een kliniek bevindt (CGVS p.6). Hoewel u daarover zegt dat men daar enkel terecht kan voor “gewone basisziekten”, moet dit ziekenhuis toch een interessantere optie geweest zijn voor de taliban in plaats van een beroep te doen op een kruidenier die naar eigen zeggen verdraaide gewrichten op zijn plaats kon duwen met schapenvet, eierdooiers, zout en bloem (CGVS p.6, 14). Anderzijds was er ook nog de apotheek van G(...) J(...), waar medicijnen en medische materialen voorhanden waren, alsook G(...) J(...) zelf, een dokter werkzaam in het provinciaal ziekenhuis (CGVS p.12). Ook dit was een interessante optie geweest voor de taliban, die kampte met twee gewonde strijders. Het ligt dan ook in de lijn der verwachtingen dat de Taliban bovenstaande kliniek of G(...) J(...) en zijn apotheek onmiddellijk raadplegen in plaats van cruciale tijd te verliezen – de gewonden hadden immers al veel bloed verloren (CGVS p.15) – in plaats van met een smoesje een kruidenier te gaan halen die

geen ernstige medische kennis bezat. Hierbij kan worden toegevoegd dat het weinig geloofwaardig overkomt dat de taliban u helemaal alleen op pad zou sturen naar hun schuilplaats en vervolgens naar G(...) J(...) in een ander dorp en nog eens terug, zoals u zelf aangaf (CGVS p.15, 16). Deze gang van zaken is uiterst omslachtig en risicovol. (...)"

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift niet in bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beweert dat de hoofdrede waarom hij werd aangesproken was omdat hij beschikte over een wagen en wel vaker rondreed met boodschappen voor personen uit de omgeving. Hij voegt hieraan toe dat de taliban zich op dat moment niet vrij konden bewegen door middel van voertuigen aangezien er in die periode sprake was van een verhoogde aanwezigheid van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Nochtans kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat de taliban gebruik wilden maken van zijn wagen of van hem verlangden dat hij de gewonde talibanleden naar een dokter of ziekenhuis zou voeren. De bedoeling van de taliban was verzoeker te laten komen naar de plaats waar de gewonde talibanleden zich bevonden om hen ter plekke te verzorgen. Die plaats was vanaf verzoekers dorp te voet bereikbaar via een binnenweg langs de tuinen die de taliban ook hadden genomen om naar verzoekers winkel te komen toen zij zijn medewerking kwamen vragen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15, 17). Aldus kan in de gegeven omstandigheden niet worden ingezien, en verzoeker maakt evenmin duidelijk, welk voordeel het feit dat verzoeker over een wagen beschikte voor de taliban zou hebben gehad, laat staan dat zou kunnen worden aangenomen dat dit voor de taliban de hoofdrede zou hebben gevormd om verzoekers medewerking te eisen.

Door verder louter te herhalen dat hij in zijn omgeving gekend stond als een persoon die mensen op traditionele wijze kon helpen en te verwijzen naar de uitleg die hij daarover tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verschaft, weerlegt verzoeker niet dat hij aanvankelijk meermaals verklaarde dat hij wist hoe hij een gebroken hand of been moest verzorgen en doen genezen om vervolgens, wanneer hem gevraagd werd hoe hij dat dan precies deed, de vraag te ontwijken door te stellen dat het om verdraaide vingers ging en in het geheel geen duidelijkheid te scheppen over hoe hij dan een gebroken hand of been zou behandelen. De door verzoeker beschreven methode om verdraaide gewrichten weer op hun plaats te duwen komt de Raad, net zoals de commissaris-generaal, eerder algemeen en basaal voor en lijkt in elk geval geen handelingen of technieken te behelzen die een bijzondere medische kennis of ervaring vereisen, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift zonder meer beweert. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om de relevante elementen van zijn relaas *in concreto* aannemelijk te maken. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bovendien heeft de door verzoeker geclaimde expertise in het behandelen van verdraaide gewrichten hoegenaamd geen uitstaans met de verwondingen die de taliban door hem wilden laten verzorgen en ligt het voor de hand dat zij daarvoor eerder een dokter of een ziekenhuis zouden contacteren. Verzoekers betoog dat de taliban op dat moment weinig mobiel waren en dat het voor hen in die periode gevaarlijk was om zich per voertuig te verplaatsen omwille van de verhoogde aanwezigheid van de Afghaanse veiligheidsdiensten neemt niet weg dat de door hem geschetste gang van zaken bijzonder onlogisch is. Verzoeker verklaart dat hij door de taliban naar Shara Budin werd gelokt met een smoes, namelijk dat de zoon van het schaduwdistrictshoofd van het dak gevallen was en verzoeker diens gebroken ledematen moest komen verzorgen, om bij aankomst vast te stellen dat het om twee gewonde talibanstrijders gaat en hij de kennis noch het materiaal heeft om hen te verzorgen. Aangezien verzoeker naar eigen zeggen in de omgeving te boek stond als iemand die op traditionele wijze gebroken ledematen dan wel verdraaide gewrichten – zoals reeds aangestipt zijn verzoekers verklaringen op dit punt niet consistent – kon verzorgen, hadden de taliban wel kunnen voorzien dat hij hen wellicht niet zou kunnen helpen met het verzorgen van schotwonden of verwondingen veroorzaakt door oorlogstuig. Dat de taliban kostbare tijd zouden verliezen door verzoeker eerst naar hen te lokken en hem vervolgens op pad te sturen om het nodige medische materiaal en een dokter te gaan halen, is in de geschetste omstandigheden niet logisch. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat de talibanleden die naar verzoekers winkel kwamen hem daar meteen zouden opdragen het nodige materiaal en een dokter te halen en ermee naar de verblijfplaats van hun gewonde kompanen te komen. Dit klemmt des te meer daar de taliban klaarblijkelijk wisten welke medicijnen en materialen nodig waren om hun gewonde leden te verzorgen, gelet op de brief die zij verzoeker meegaven met daarop alle benodigdheden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 16).

De commissaris-generaal wijst er verder in de bestreden beslissing met reden op dat verzoekers verklaringen over de gewonde talibanleden evenmin kunnen overtuigen en motiveert dit als volgt:

"Gevraagd naar de verwondingen die zij hadden, verwees u naar "een wonde op de arm bij de ene persoon en een wonde op het been bij de andere" (CGVS p.15). Het konden nog meer verwondingen zijn, zo verklaarde u, maar die hebt u niet gezien want ze waren bedekt met sjaals, en op de vraag of de talibs in levensgevaar waren, antwoordde u met "misschien" (CGVS p.15). En hoe zij deze verwondingen opliepen, daar heeft u verder geen benul van (CGVS p.15). Het mag verbazen dat u zulke vage beschrijvingen geeft hieromtrent. Niet alleen komt dit weinig doorleefd over, ook kan worden verwacht dat u de precieze verwondingen van deze talibs in detail kunt omschrijven. Immers, zo de taliban effectief voor ogen had dat u hun strijders kon verzorgen en genezen, kan worden aangenomen dat u hun verwondingen uitvoerig bekeken heeft en dat u werd ingelicht over de oorzaak daarvan. Dat u hierover amper iets weet te vertellen, zet uw geloofwaardigheid ernstig op de helling."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk motiveert waarom kan worden aangenomen dat verzoeker de verwondingen uitvoerig bekeken heeft en over de oorzaak ervan werd ingelicht. De argumentatie dat verzoeker slechts korte tijd op de locatie aanwezig was bij aankomst, aangezien hij meteen op weg werd gestuurd naar de apotheek om de nodige materialen te gaan halen, en bij terugkomst op de locatie geen tijd heeft gehad om de verwondingen beter te bekijken aangezien er vrijwel meteen een vuurgevecht ontstond tussen het Afghaanse leger en de taliban, doet niets af aan de verwachting dat hij voor zijn vertrek naar de apotheek een minimum aan informatie zou hebben gekregen over de aard en de ernst van de verwondingen of deze zelf nader zou hebben bekeken, *quod non*.

De commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overweegt:

"Zo oogt het bedenkelijk dat de taliban u enerzijds opdraagt om medicijnen, medisch materiaal en een dokter te halen en u hierbij met de dood bedreigt mocht u tegen iemand iets zeggen (CGVS p.16), maar dat zij u wel een briefje meegeven met daarop alle benodigdheden in het formaat van een officiële talibanbrief (CGVS p.12, 16). Gelet op het feit dat er op de hoofdweg waar u moest passeren dikwijls een konvooi van het Afghaanse leger geparkeerd stond (CGVS p.16-17), verbaast het dat uw opdrachtgevers niet ietwat discreter te werk gingen. Door u dergelijk lijstje mee te geven op een weg waar hun vijanden zich bevonden, zou de taliban immers zichzelf bewust verraden. Daarenboven werd na het persoonlijk onderhoud vastgesteld dat uw verklaringen dienaangaande niet consistent zijn. In uw vrije relaas gaf u aan dat de taliban u een briefje gaf "met daarop welk medicijn de apotheek aan mij moest geven" (CGVS p.12), terwijl u later frappant genoeg beweerde dat op het briefje "de apotheek gevraagd werd om te doen wat ik van hem ging vragen, dat was alles wat daarop stond" (CGVS p.15)."

Door louter naar zijn verklaringen ter zake te verwijzen weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde inconsistenties. Verder verklaart verzoeker niet, en ziet de Raad bijgevolg niet in, waarom de taliban aan de apotheek duidelijk moesten maken dat verzoeker in hun opdracht handelde. Dat verzoeker het gevaar van het op zak hebben van een brief van de taliban kende en deze bijgevolg goed verstoppt had onder in de wagen, verklaart nog niet dat de taliban het risico zouden lopen dat de Afghaanse veiligheidsdiensten hem onderscheppen en de brief ontdekken.

Verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan na het incident tussen de taliban en het Afghaanse leger kunnen evenmin overtuigen. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"U vervolgt uw relaas door te stellen dat de taliban één dag na voorgaande gebeurtenis uw vader meenam, vasthield op hun hoofdkwartier en hem 's anderendaags vrijliet, dit alles terwijl u zich schuilhield in het huis van uw zus (CGVS p.13). Uw vader kreeg vervolgens één week tijd om u uit te leveren aan hen (CGVS p.13). Deze manier van handelen doet echter bijzonder vreemd aan. Indien de taliban u werkelijk koste wat kost wilde vinden en daarvoor zelfs energie stopte in het ontvoeren van uw naasten, dan moge verwacht worden dat zij uw vader toch op zijn minst enkele dagen vasthouden zodoende u onder druk te zetten via uw familieleden. Dat dit niet gebeurde, maar zij hem wel vrijlieten na slechts één nacht en hierbij als volgt redeneerden "je bent een oude man en je bent niet betrokken bij dit probleem" (CGVS p.19), houdt werkelijk geen steek. Door uw vader op vrije voeten te laten en hem de expliciete boodschap mee te geven dat u één week de tijd had om te verschijnen, liep de taliban bovendien het risico dat u binnen die periode de benen zou nemen en aldus nooit meer zou komen opdagen. Dat een doorwinterde, gestructureerde organisatie als de taliban zo gebrekkig te werk zou gaan, overtuigt niet, dat zij werkelijk dachten dat u braafjes bij hen zou verschijnen, al evenmin. Merkwaardig in dit verband is ook dat, wanneer het CGVS u vroeg waar uw vader vrijgelaten werd, u eerst het volgende beweerde: "op de plaats waar hij vastgehouden werd, en dan kwam hij op zichzelf terug" (CGVS p.19). Verder de vraag gesteld hoe uw vader dan de weg naar huis terugvond, gooide u het ineens op een andere boeg en vertelde u dat de

taliban uw vader geblinddoekt had van aan de plaats in kwestie tot aan de hoofdweg en zij dan zeiden "open nu uw ogen maar" (CGVS p.19-20). U past dus ter plekke uw verklaringen aan naargelang de vraag die u gesteld wordt. Het hoeft geen betoog dat dergelijke vaststellingen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven.

Tevens noemenswaardig is dat u nog vijf nachten in het huis van uw zus in Mahmad Iar gebleven bent alvorens te vertrekken (CGVS p.13). Dat u er bewust voor koos om daar te verblijven is opmerkelijk, niet alleen omdat de woonst van uw zus danig dicht bij uw eigen woonplaats gelegen was (zie beschrijving dorpen, CGVS p.14 en bijhorende tekening verzoeker in administratief dossier), maar ook omdat het huis van uw zus een zeer voor de hand liggende verstopplaats is die de taliban zou overwegen in het geval zij naar u op zoek waren, zeker gezien het dorp van uw zus ook in Mamaki ligt (Verklaring DVZ, vraag 17, p.9). Per slot van rekening beschikte u op dat moment over een spaarpot van 5000 à 6000 dollar en was het schijnbaar geen probleem voor uw vader om in één keer 15.000 dollar op te hoesten voor uw uiteindelijke reis uit Afghanistan (CGVS p.11). Dat u ondanks de beschikbaarheid aan financiële middelen ervoor koos om nog ettelijke dagen bij uw zus te verblijven en zichzelf niet onmiddellijk in veiligheid stelde door bijvoorbeeld een tijdelijk onderkomen te zoeken in het districts- of provinciecentrum (waar u dikwijls naartoe reisde) of in Kabul (dat niet danig ver gelegen is van Jalrez) komt roekeloos over en relateert de vrees die u oproept. Hierbij aansluitend is het eigenaardig dat uw schoonbroer, bij wie u vijf nachten verbleef de dag na het vermeende gevecht, naar uw huis in Faiso Kala zou zijn gegaan de dag na het gevecht en vervolgens terugkeerde naar Mahmad Iar waar u zich schuilhield (CGVS p.13). Door dit te doen zou hij de taliban – bij wie u op dat moment geseind moet hebben gestaan in de draad van uw relaas meegaand – als het ware naar uw verstopplaats leiden, hetgeen in het geval van een werkelijke vrees bijzonder weinig doordacht zou zijn. Hetzelfde geldt voor uw vader, die zich na zijn beweerdelijke ontvoering naar het huis van uw zus begaf om te overleggen, cf. uw asielrelaas (CGVS p.13).

Dat er voorts in deze tijdspanne van vijf nachten niemand van de taliban is komen aankloppen aan de deur van uw zus, zoals u bevestigde (CGVS p.19), maakt de door u geschilderde gang van zaken niet aannemelijker, integendeel. Het kan namelijk geenszins overtuigen dat een niets ontziende groepering als de taliban al 's anderendaags na het schietgevecht uw vader zou ontvoeren, ondervragen en bedreigen om u naar hen te wenken (zie supra), maar niet eens de moeite ondernam om de woning van uw zus te komen doorzoeken. Zij hadden u immers eerder te kennen gegeven dat, mocht u anderen inlichten over de verwonde talibs, het niet goed zou aflopen voor u en uw familie (CGVS p.16) en bovendien hadden ze ook uw vader kenbaar gemaakt dat ze van plan waren om u te vermoorden (CGVS p.13). Indien de taliban hier effectief op uit was, kan dan ook worden verwacht dat zij de daad bij het woord voegen en geen twee à tweeëneenhalve maand wachten alvorens een eerste keer uw huis binnen te vallen (CGVS p.20). Deze gang van zaken kan niet overtuigen."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel van de voorgaande motieven volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban te zijn gevisieerd omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de overheid na een incident waarbij talibanleden werden aangevallen en gedood door militairen van het Afghaanse leger. De overige motieven in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal tot dit besluit hebben geleid, beschouwt de Raad als overtuigend, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek daarop niet tot een andere conclusie kan leiden.

De Raad is voorts in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de opmerkingen van verzoekers advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud geen ander licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat de opmerkingen die op 14 mei 2021 ter kennis van het CGVS werden gebracht geen inhoudelijke zaken betreffen maar louter verduidelijkingen over de spelling van een aantal plaatsnamen (AD, stuk 7, stuk 4, 'Bijkomende informatie', e-mail advocaat verzoeker van 14 mei 2021).

Waar verzoekers advocaat in de opmerkingen die hij op 3 mei 2021 aan het CGVS liet worden erop wijst dat de *protection officer* regelmatig aan de tolk moest vragen om zinnen of delen van zinnen te herhalen en dat daarbij verkeerd zou zijn geparafraseerd, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal te benadrukken dat het loutere feit dat een *protection officer* de aanwezige tolk vraagt een bepaalde zin(s) te herhalen of te verduidelijken niet betekent dat die herhaling of verduidelijking in kwestie automatisch moet worden afgeschreven als een foutieve parafrase door de *protection officer* dan wel de tolk, maar integendeel net aantoonde dat de verklaringen van de verzoeker zo correct mogelijk

genoteerd worden. Verder dient te worden vastgesteld dat de door verzoekers advocaat aangehaalde voorbeelden van zogenaamd verkeerde parafrases feitelijke grondslag missen of geen betrekking hebben op elementen die deel uitmaken van de motivering van de bestreden beslissing, zoals door de commissaris-generaal op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"In de mate dat uw advocaat aanvoert dat de protection officer de persoon Qari S(...) vermeldde in een vraag over een situatie waarbij deze Qari S(...) eigenlijk niet betrokken was, moet worden onderlijnd dat u dit zelf rechtgezet hebt in uw bijhorende antwoord "Qari S(...) was niet bij A(...) R(...)" (CGVS p.14-15), en ook dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud geschreven staat dat u zou verklaard hebben dat Qari S(...) bij dat vermeende moment (de vraag vanwege A(...) R(...)) en een andere talib om boodschappen te leveren) aanwezig was. Het gegeven of Qari S(...) al dan niet betrokken was bij deze beweerde aanspreking maakt overigens geen deel uit van de argumentatie in onderhavige beslissing. Evenmin een argument in bovenstaande paragrafen is de kwestie of er al dan niet één of meerdere talibanleden konden ontsnappen wanneer het door u verklaarde schietincident aanbrak (CGVS p.18). En betreffende de opmerking van uw advocaat, als zou u zeker verklaard hebben dat de ogen van uw vader bedekt werden van aan de hoofdweg tot aan "de plaats" en van aan "de plaats van vrijlating" tot aan de hoofdweg, moet worden aangestipt dat dit wederom effectief zo genoteerd werd in de notities van het persoonlijk onderhoud (CGVS p.19-20). Het feit dat uw advocaat dit gewoon aanhaalt doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u met deze verklaring uw eerdere bewering manifest tegensprekt (zie ook supra). U verklaarde immers eerst dat uw vader reeds van aan de plaats waar hij vastgehouden werd op zichzelf terugging naar huis, zonder daarbij ook maar iets te vermelden over een blinddoek of het bedekken van zijn ogen (CGVS p.19). Pas wanneer het CGVS u vroeg hoe uw vader de weg terug naar huis kon vinden haalde u dit laatste voor het eerst aan, waarmee u duidelijk uw eerdere bewering bijstelde, nu u opeens liet uitschijnen dat uw vader pas van aan de hoofdweg op zichzelf naar huis ging en niet reeds van aan de plaats van vasthouding. Als laatste dient te worden bevestigd dat u, noch uw advocaat afgezien van deze drie elementen enige andere inhoudelijke opmerkingen overmaakten aan het CGVS, waaruit genoegzaam kan worden besloten dat zowel u als uw advocaat akkoord gaan met de rest van uw verklaringen zoals die genoteerd staan in de notities van het persoonlijk onderhoud."

Daargelaten het feit dat de procedureregeling niet voorziet in de mogelijkheid voor verzoeker om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij middels de door hem neergelegde "nota" waarin hij bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, is de daarin geuite kritiek op het feit dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de opmerking van verzoekers advocaat dat waar verzoeker verklaarde dat drie talibanleden betrokken waren bij het vermeende gevecht met de voormalige overheid, twee daarvan werden gedood en de andere kon ontsnappen, de *protection officer* verkeerd had verstaan en genoteerd dat meerdere anderen konden ontsnappen, niet dienstig. De motieven van de bestreden beslissing waarop deze vermeend foutieve parafrase mogelijk enige invloed zou kunnen hebben gehad worden immers door de Raad in onderhavig arrest overtuigend geacht en derhalve niet weerhouden.

In zoverre verzoekers advocaat in zijn opmerkingen van 3 mei 2021 wenst aan te klagen dat de *protection officer* in het kader van zijn tussenkomsten tijdens het persoonlijk onderhoud sommige zaken die hij zou hebben gezegd niet zou hebben genoteerd en andere zaken die hij niet zou hebben gezegd wel zou hebben genoteerd, wijst de Raad er in navolging van de commissaris-generaal op dat het loutere gegeven dat verzoekers advocaat stelt of ontkent zaken al dan niet op een bepaalde manier te hebben gezegd nog niet aantoonbaar dat dit effectief zo gebeurd is. De *protection officers* van het CGVS zijn onpartijdige ambtenaren die in hun notities een zo waarheidsgetrouw mogelijke weerslag van het persoonlijk onderhoud maken en er bovendien geen enkele baat bij hebben om bewust zaken foutief neer te schrijven. De door verzoekers advocaat in voormelde opmerkingen aangebrachte verduidelijkingen wijzigen bovendien niets aan de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de opmerkingen die zijn advocaat op 3 mei 2021 aan het CGVS liet worden "betrekking hadden op het bedenkelijk niveau van de Engelse taal van zowel de *Protection Officer* als de tolk" en opmerkt dat er *in casu* vertaald werd van het Pasjtoe naar het Engels, wat niet de moedertaal van de *protection officer* is, noch de taal van de procedure, "waardoor het perfect mogelijk is dat er een heel deel van de informatie verloren gaat of verkeerd begrepen wordt", dient te worden gewezen op het volgende. Verzoeker haalt geen rechtsregel of -beginsel aan, en de Raad is evenmin dergelijke rechtsregel of -beginsel bekend, die/dat voorschrijft dat de vertolking tijdens het persoonlijk onderhoud dient te gebeuren van en naar de taal van de procedure, *in casu* het Nederlands, dan wel de moedertaal van de *protection officer*. Waar *in casu* dient te worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in het Engels, met de hulp van een tolk Pasjtoe die de gezegden van verzoeker vertaalde naar het Engels en deze van de *protection officer* naar het Pasjtoe,

kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet worden afgeleid dat de kennis van de *protection officer* of van de tolk van deze taal onvoldoende zou zijn om het persoonlijk onderhoud op correcte wijze te laten verlopen. In acht genomen hetgeen hoger is uiteengezet met betrekking tot de elementen waarop verzoekers advocaat specifiek heeft gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud dan wel in diens opmerkingen die naderhand aan het CGVS werden overgemaakt, toont verzoeker niet concreet aan dat eventuele vertaalproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud een invloed zouden hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing.

Wat betreft de documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd (AD, stuk 5, 'Documenten'), oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat zij niet bij machte zijn om bovenstaande appreciatie om te buigen. De Raad schaart zich desbetreffend achter volgende pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd:

"Uw taskara en de taskara van uw vader vermogen louter uw verklaringen over uw identiteit, afkomst en woonplaats in Afghanistan te ondersteunen. Dit zijn elementen die niet in twijfel worden getrokken in onderhavige beslissing. Ook het gegeven dat u in Afghanistan gerechtigd was een auto te besturen, hetgeen kan worden afgeleid uit het rijbewijs dat u neerlegt, wordt niet betwijfeld. Op de foto's die u indiende bent u zelf te zien, volgens uw verklaringen zijn deze genomen in uw woonplaats in Afghanistan (CGVS p.3). Echter, nergens uit uw verklaringen, noch uit deze foto's zelf, kan worden afgeleid dat deze enigszins verband houden met de door u beweerde, concrete problemen met de taliban."

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift verder gewag van een risico om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd door de taliban sinds zij de controle over het grondgebied hebben verworven.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige *"geldende normen"* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van

voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of*

individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker blijft evenwel in gebreke voldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het loutere feit dat hij zich thans al meerdere jaren buiten Afghanistan bevindt kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer als dusdanig zou worden gepercipieerd en in die zin een risico zou lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden, doch laat na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad zijn niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vermelde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als verwesterd te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die 36 jaar oud is en nog maar twee en een half jaar in België verblijft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat zij hem zouden aanzien als een spion van de voormalige overheid na een incident waarbij talibanleden werden aangevallen en gedood door militairen van het Afghaanse leger niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat een algemeen gebrek aan gezondheidszorg of onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers

en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Maidan Wardak, verzoekers voorgehouden herkomstregio, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan twee incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een arrestatie van twee voormalige soldaten (*violence against civilians*) en de ontploffing van een landmijn waarbij minstens zeven burgers gewond raakten (*explosion/remote violence*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Maidan Wardak, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct of actueel zou zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT